

[Clara Munck.]

Socialpolitisk Forening har også holdt sommermøde på Hindsgavl, hvor hele ugen var sat af til at beskæftige sig med revalideringsarbejdets muligheder, og jeg tror altså, at folketinget fremfor at udsætte en revision 5 år allerede nu ville kunne tage stilling til foranstaltninger, der kunne være til stor hjælp for dem, der står ude i det praktiske arbejde.

Jeg er helt enig med hr. P. E. Eriksen i, at socialreformkommissionens virksomhed gør folketingets behandling af et lovforslag om oprettelse af et direktorat noget usikker. Nu ved jeg godt, at socialministeren vil sige, at vi har jo vedtaget ikke blot at sidde passivt og vente på resultater af socialreformkommissionen, men alene det, at den er nedsat, og det arbejde, den har beskæftiget sig med indtil nu, har jo gjort, at der landet over er en levende diskussion om, hvorledes vi fremover samler den sociale indsats. Man drøfter sundhedscentre, man drøfter omsorgscentre, man drøfter forsorgscentre, og hvis vi bare tager denne drøftelse op, så er jeg også bange for, man på forhånd har slået noget i stykker ved nu at gå ind for det nye direktorat.

Jeg kan altså på den konservative folketingsgruppes vegne sige, at vi meget gerne ser lovforslaget henvist til et grundigt udvalgsarbejde, at vi føler os usikre, men at vi selvfølgelig ikke vil afskære en løsning, der virkelig gavner revalideringsarbejdet.

Grethe Philip: Der stilledes i sin tid store forventninger til revalideringsloven. Når man nu i ministerens bemærkninger til dette lovforslag læser om den virksomhed, der har været udført i henhold til loven, om de institutioner, der er oprettet, og om antallet af de personer, der efter endt revalidering er kommet ind i et normalt arbejde, ja, så synes jeg, man må sige, at loven i det store og hele har indfriet forventningerne. Vi har i en periode med høj beskæftigelse ført bevis for, at arbejdsmarkedet kan indpasse de erhvervshæmmede til lige gavn for både samfundet og de pågældende selv. Jeg betragter derfor revalideringsloven som en af de største sociale landvindinger, vi har gjort i de senere år.

Det foreliggende lovforslag indeholder ikke ændringer i selve lovens principper og

målsætning. Man har fra de særlig implicerede myndigheders og organisationers side kunnet slutte op om at udsætte en eventuel revision endnu nogle år, og ikke mindst på baggrund heraf er vi fra mit partis side på forhånd indstillet på at følge lovforslaget på dette punkt.

Hvad angår de administrative ændringer, der indgår i lovforslaget, har vi jo, som det også allerede er sagt af tidligere ordførere, allerede ved normeringsloven for 1965-66 vedtaget en administrativ omlægning, da vi oprettede den nye topstilling som revaliderings- og forsorgsdirektør. Nu giver vi direktøren en række bemyndigelser, og jeg kan i princippet tiltræde dette.

Men denne samling, som nu foregår i toppen, gør det nærliggende at spørge, om der ikke nu jævnsides hermed burde foretages en samling også af administrationen, om jeg så må sige, i bunden. Som det er nu, vil den enkelte klient og hjælpøgende ofte skulle henvende sig flere forskellige steder for at få taget stilling til spørgsmålet om hjælp og for at få selve hjælpen udbetalt, henholdsvis til sig selv og sin egen uddannelse og til familiens underhold under uddannelsen. Spørgsmålet er, om tiden ikke er inde til, at en samling kunne finde sted; det er nu sikkert ofte besværligt og ubehageligt for de pågældende klienter og medfører måske også mere administration end højst nødvendigt. Så vidt jeg kan forstå, er det sådan, at en vis administrativ samling fornedet vil kunne foregå administrativt, og jeg beder socialministeren om at overveje dette spørgsmål.

Jeg vil gerne stille et par principielle spørgsmål i forbindelse med dette forslag om revalideringsloven. Jeg tænker på, om vi er kommet frem til at gøre tilstrækkelig meget på dette felt for vore medborgere dels oppe på Færøerne og måske i endnu højere grad oppe i Grønland. Jeg ved jo, at man i hvert fald fra vanføreorganisationens side er overordentlig stærkt interesseret i dette spørgsmål; men det var jo også muligt, at man, skal vi sige fra mere administrativ side burde tage det op i højere grad.

Samtidig ville jeg pege på, om vi ikke muligvis skulle tage nogle af disse problemer op også i forbindelse med vort u-landsarbejde. Der er jo, ikke mindst hvad vanføreområdet angår, tradition for, at vi i